

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce **P. L.**, nar. X, bytem N., zastoupeného Mgr. Jiřím Špotem, advokátem se sídlem Wagnerovo nám. 1541, 266 01 Beroun, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o invalidní důchod, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2015, č. j. X/42091-LN,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2015, č. j. X/42091-LN, s e z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 7.751,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jiřího Špota.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou dne 6. 3. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 1. 2015, č. j. X/42091-LN (dále jen „napadené rozhodnutí“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Žalobce shrnul, že napadeným rozhodnutím byly zamítnuty jeho námitky a bylo potvrzeno prvoinstanční rozhodnutí žalované ze dne 13. 10. 2014, č. j. X, jímž mu byl od data 5. 9. 2014 přiznán invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, a to na základě posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Praha – západ (dále jen „OSSZ“) ze dne 16. 9. 2014.

Žalobce zopakoval svou argumentaci v námitkovém řízení proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalované, v níž odkázal mimo jiné na znalecký posudek ze dne 29. 12. 2014, vyhotovený soudním znalcem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, MUDr. P. K., CSc. a na lékařské zprávy MUDr. I. K. (ze dne 4. 11. 2013, 17. 6. 2014, 5. 9. 2014, 6. 10. 2014, 13. 10. 2014, 28. 11. 2014 a 29. 12. 2014), podle nichž žalobce není schopen výkonu soustavného zaměstnání. Žalobce dodal, že jeho invalidita vznikla jako následek pracovního úrazu ze dne 3. 10. 2013, neboť jeho onemocnění („posttraumatická stresová porucha“) a potíže, které se v důsledku rozvinutí onemocnění u něj objevily, vznikly právě v příčinné souvislosti s pracovním úrazem, který byl v lékařských zprávách podrobně popsán. Podle jeho názoru posudkoví lékaři neposuzovali jeho zdravotní stav správně, zejména ve svých posudcích neakceptovali jeho neustále se zhoršující zdravotní stav. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

Žalovaná se ve vyjádření k žalobě omezila na návrh, aby zdravotní stav žalobce přezkoumala posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „posudková komise MPSV“), neboť žalobní body se soustřeďují výlučně do posouzení zdravotního stavu žalobce.

Krajský soud v Praze po zjištění, že rozhodnutí napadené žalobou je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. s. ř. s., že žalobce podal žalobu po vyčerpání řádného opravného prostředku před správním orgánem a žaloba byla podána v otevřené lhůtě podle § 72 odst. 1 s. ř. s. (tj. před uplynutím dvou měsíců od oznámení napadeného rozhodnutí žalobci), přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a to z níže uvedených důvodů.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla námitky žalobce a potvrdila prvoinstanční rozhodnutí. V poměrně velmi rozsáhlém odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná citovala posouzení zdravotního stavu žalobce posudkovým lékařem LPS ČSSZ, který potvrdil závěr OSSZ. V rámci řízení o námitkách bylo novým posudkem o invaliditě ze dne 30. 12. 2014 zjištěno, že žalobce byl od 5. 9. 2014 invalidní podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“). Jednalo se o invaliditu prvního stupně dle ustanovení § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Jednalo se o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav ve smyslu ustanovení § 26 zákona o důchodovém pojištění. Podle posudkového lékaře LPS ČSSZ bylo rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti zdravotní postižení uvedené v kapitole V, položce 5 písm. c, přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. o posouzení invalidity, (dále jen „vyhlášky o posuzování invalidity“) pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti mezi 25 – 35 %. Posudkový lékař LPS ČSSZ hodnotil zdravotní stav žalobce na horní hranici 35 % dle doloženého funkčního postižení. Uzavřel, že se u žalobce nejednalo o postižení dle výše citované vyhlášky o posuzování invalidity podle položky 5 písm. d), protože nebylo doloženo, že by žalobce nebyl schopen kontaktu mimo přirozené sociální prostředí, což by vedlo k hospitalizaci, ani nebylo doloženo, že by jeho stav vedl k neschopnosti zvládání výkonu většiny běžných denních aktivit, protože žalobce je doma spokojený, společenský a udržuje kontakty s přáteli. Vzhledem k vlivu

zdravotního postižení na schopnost využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti, na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnost rekvalifikace a s ohledem na omezení hybnosti levého ramene posudkový lékař LPS ČSSZ zvýšil hodnocení podle ustanovení § 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity o 10 % bodů, celkově na 45 %, což odpovídalo invaliditě prvního stupně. Současně dodal, že se nelze jednoznačně vyjádřit k tomu, že dominující zdravotní postižení vedoucí k invaliditě prvního stupně bylo jednoznačně v plném rozsahu odvozeno od úrazu v říjnu 2013, neboť byla prokázána jen závislost na zhoršení funkčního stavu u stávající psychosomatické poruchy u neuroasthenické osobnosti s úzkostnou symptomatologií objevující se již před úrazem, a to při dlouhodobém stresu doma i v zaměstnání, navíc doložená psychiatrickou zátěží v rodině. U žalobce totiž byly v anamnéze paranoidní rysy a zcela určitě bude nutné další sledování v tomto směru (eventuálně i specifikace poruchy s doplněním psychologického vyšetření), proto byla kontrola zdravotního stavu stanovena za rok, právě s ohledem na možnost změny diagnózy. Podle posudkového lékaře LPS ČSSZ nebylo jednoznačné, zda invalidita vznikla v souvislosti s úrazem ze dne 3. 10. 2013, neboť již před úrazem (v průběhu roku 2013), byla zmíněna trvající psychiatrická symptomatologie.

Krajský soud doplnil dokazování posudkem posudkové komise MPSV, detašovaným pracovištěm v Praze, ze dne 2. 6. 2015, která dospěla k závěru, že žalobce byl k datu vydání napadeného rozhodnutí invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, že šlo o invaliditu druhého stupně podle § 39 odst. 2 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, ale nešlo o invaliditu třetího stupně podle § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění.

Podle posudku posudkové komise MPSV ze dne 2. 6. 2015 se u žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí jednalo o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který omezoval jeho fyzické schopnosti a měl vliv na pokles pracovní schopnosti žalobce. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýraznějším dopadem na pokles pracovní schopnosti žalobce byly shledány psychosomatické obtíže v důsledku stresové situace. Podle posudku posudkové komise MPSV ze dne 2. 6. 2015 šlo o zdravotní postižení funkčně srovnatelné s postižením uvedeným v kapitole V, položce 1, písm. c) vyhlášky o posuzování invalidity, pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti mezi 30 až 45 %, a posudková komise hodnotila jeho postižení při horní hranici 45 % s tím, že vzhledem k omezení hybnosti levého ramenního kloubu a vertebrogenním obtížím byl jeho stav bez výraznějšího funkčního dopadu. S ohledem na nemožnost dalšího výkonu profese, tj. řidiče z povolání, posudková komise MPSV dále podle § 3 výše citované vyhlášky hodnocení zvýšila o 5 % na celkových 50 %. Dodala, že posudek OSSZ a posudek posudkového lékaře LPS ČSSZ v námitkovém řízení byly posudkově podhodnocené.

Při soudním jednání dne 23. 11. 2015 zástupce žalobce konstatoval, že zdravotní problémy žalobce byly v příčinné souvislosti s úrazem ze dne 3. 10. 2013, neboť právě od data úrazu byl invalidní. Vzhledem k tomu, že ani závěr posudkové komise MPSV, detašovaného pracoviště v Praze, ze dne 2. 6. 2015 k takovému závěru nedospěl ani se k předmětné otázce nevyjádřil, požádal soud, aby nechal provést srovnávací posudek, a to posudkovou komisí MPSV, detašovaným pracovištěm v Plzni.

Krajský soud vyhověl návrhu a doplnil dokazování o srovnávací posudek posudkové komise MPSV, detašovaného pracoviště v Plzni, ze dne 25. 2. 2016. Posudková komise MPSV v posudku ze dne 25. 2. 2016 hodnotila dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce v plném souladu s hodnocením posudkové komise MPSV ze dne 2. 6. 2015. Posudková komise rovněž hodnotila psychosomatické potíže žalobce v důsledku chronické stresové situace podle kapitoly V, položky 1, písm. c) vyhlášky o posuzování invalidity (v rozmezí mezi 30 až 45 %), kdy postižení žalobce hodnotila rovněž při horní hranici 45 %, neboť zohlednila jak nepříznivou prognózu nutnosti stálé psychiatrické péče, tak vertebrogenní algický syndrom krční a bederní páteře žalobce, také nestabilitu levého ramenního kloubu při omartróze s tím, že se jedná o středně těžké postižení v oblasti myšlení, středně těžký odklon od normy při výkonu všech denních aktivit a rolí. Vzhledem k vlivu postižení na schopnost žalobce využívat dosažené vzdělání, zkušenosti a znalosti na schopnost pokračovat v předchozí výdělečné činnosti nebo na schopnosti rekvalifikace, zvýšila posudková komise své hodnocení podle § 3 odst. 2 citované vyhlášky o dalších 5 %, takže celková ztráta míry poklesu činila 50 %. Posudková komise MPSV v posudku ze dne 25. 2. 2016 uzavřela, že ve svém hodnocení přisvědčila hodnocení OSSZ, posudku LPS ČSSZ a posudku MPSV ze dne 2. 6. 2015, že **onemocnění žalobce nevzniklo v souvislosti s pracovním úrazem**, protože žalobce trpěl psychosomatickými obtížemi již před pracovním úrazem (což vyplývá z lékařských zpráv MUDr. K. ze dne 4. 11. 2013 a 17. 6. 2014), jeho potíže vyplývaly také z chronické stresové situace v zaměstnání i v rodině. Úrazem došlo pouze k zintenzivnění psychosomatických obtíží. Posudková komise dodala, že zdravotní stav žalobce nelze hodnotit podle stejné položky, písm. d) citované vyhlášky, neboť se v jeho případě nejednalo o těžké postižení s výrazným odklonem od normy při výkonu většiny denních aktivit a rolí, že jeho stav nelze hodnotit ani podle písm. e), neboť se nejedná o těžké postižení s těžkou poruchou myšlení, s odklonem od normy při výkonu všech denních aktivit a rolí, dezintegrace s nutností hospitalizace. Podle posudku posudkové komise MPSV ze dne 25. 2. 2016 byl žalobce pro svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav obecně neschopen psychicky náročné, stresové, noční práce, práce s přetěžováním levé horní končetiny, práce ve vynucené poloze, v nepříznivých klimatických podmínkách. Schopen byl obecně psychicky nenáročných prací, v denních směnách, práce bez přetěžování levé horní končetiny, práce s možností změny polohy v příznivých klimatických podmínkách. Žalobcova celková ztráta míry poklesu pracovní schopnosti byla 50 % z příčin obecných, nikoli v souvislosti s úrazem dne 3. 10. 2013. Datum vzniku uvedla posudková komise rovněž datum 8. 1. 2015.

Při závěrečném ústním jednání zástupce žalobce odkázal na žalobu, dále na závěry obou posudků posudkových komisí MPSV ze dne 2. 6. 2015 a ze dne 25. 2. 2016 a navrhl, aby soud rozhodnutí žalované zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Pověřená pracovnice žalované v závěrečném přednesu odkázala na posudky posudkových komisí MPSV, podle nichž nedošlo ke vzniku invalidity v souvislosti (resp. jako následek) pracovního úrazu a ponechala rozhodnutí na úvaze soudu.

Podle § 38 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 zákona o důchodovém pojištění, popřípadě,

byl-li přiznán starobní důchod podle § 31 zákona o důchodovém pojištění, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo invalidním následkem pracovního úrazu.

Podle § 26 zákona o důchodovém pojištění se za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pro účely tohoto zákona považuje zdravotní stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významné pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než jeden rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než jeden rok.

Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Pracovní schopností se podle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Při určování poklesu pracovní schopnosti se podle § 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, a v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

Za zdravotní postižení se podle § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.

Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“) rozhoduje Česká správa sociálního zabezpečení o dávkách důchodového pojištění, pokud není v tomto zákoně stanoveno, že o nich rozhoduje jiný orgán sociálního zabezpečení, a zařizuje výplaty těchto dávek.

Ministerstvo práce a sociálních věcí podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.

Žalobními body žalobce brojil proti závěrům posudkových lékařů s tím, že není schopen výkonu soustavného zaměstnání, a že podle jeho názoru byla invalidita následkem pracovního úrazu ze dne 3. 10. 2013.

Z posudků posudkových komisí MPSV ze dne 2. 6. 2015 a ze dne 25. 2. 2016 soud zjistil, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce byly jeho psychosomatické potíže v důsledku chronické stresové situace, které hodnotily obě posudkové komise MPSV shodně podle kapitoly V, položky 1, písm. c) vyhlášky o posuzování invalidity v horní hranici rozpětí 45 %. Současně obě posudkové komise navýšily hodnocení podle § 3 odst. 2 vyhlášky o posuzování invalidity o dalších 5 %, proto celková ztráta míry poklesu činila v případě žalobce celkem 50 %. I když soud z obou posudků posudkových komisí MPSV nemohl přisvědčit názoru žalobce, že jeho invalidita byla následkem pracovního úrazu ze dne 3. 10. 2013, přesto nemohl přehlédnout skutečnost, že hodnocení OSSZ a posudkového lékaře LPS ČSSZ označilo postižení žalobce jako srovnatelné s postižením uvedeným v kapitole V, položce 5 písm. c) vyhlášky o posuzování invalidity, a nikoli podle kapitoly V, položky 1, písm. c) vyhlášky o posuzování invalidity, a že v celkovém hodnocení oba posudky MPSV konstatovaly, že se v případě žalobce nejedná od data 8. 1. 2015 o invaliditu prvního stupně, ale o invaliditu druhého stupně.

Obě posudkové komise MPSV konstatovaly, že se neliší od posouzení posudkového lékaře v námitkovém řízení ohledně procentního hodnocení míry poklesu pracovní schopnosti, uzavřely však, že se k datu vydání napadeného rozhodnutí u žalobce jednalo o invaliditu druhého stupně. Zejména posudková komise MPSV, detašované pracoviště v Plzni, v posudku ze dne 25. 2. 2016, upřesnila, že celková ztráta míry poklesu pracovní schopnosti žalobce byla 50 %, a to z příčin obecných, nikoli v souvislosti s úrazem dne 3. 10. 2013. Současně dodala, že hodnocení poklesu pracovní schopnosti na 50 % navýšila vzhledem k tomu, že žalobce nebyl obecně schopen práce psychicky náročné, stresové, noční, s přetěžováním levé horní končetiny, ve vynucené poloze a v nepříznivých klimatických podmínkách.

Správní soud si nemohl učinit úsudek o těchto otázkách sám. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění PK MPSV. Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a č. 582/1991 Sb.) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti, a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na

nichž posouzení invalidity závisí především (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. 6 Ads 11/2013).

Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítal, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, sp. zn. 9 Ads 253/2014).

Správní soud tedy sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně ověřuje pouze to, zda je posudek příslušné posudkové komise úplný a přesvědčivý. Je nezbytné, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží [§ 2 odst. 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity)]. Jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se tu nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle rozhodujícího zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se přitom považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti tedy komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky o posuzování invalidity. Zdravotní postižení podřadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy k uvedené vyhlášce a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, sp. zn. 9 Ads 205/2014).

Žalobce nenamítal nesprávnost složení PK MPSV a taková vada se nepodává ani z obsahu spisu. Soud proto přistoupil k posouzení úplnosti a přesvědčivosti posudků posudkové komise MPSV ze dne 2. 6. 2015 a ze dne 25. 2. 2016, které se lišily od posouzení OSSZ a LPS ČSSZ v námitkovém řízení ohledně procentního hodnocení míry poklesu pracovní schopnosti, když uzavřely, že k datu napadeného rozhodnutí se jednalo o invaliditu druhého stupně. Posudek posudkové komise MPSV ze dne 25. 2. 2016 se pak vyjádřil také k otázce vzniku invalidity v souvislosti s pracovním úrazem, které výslovně popřel.

Z posudků posudkových komisí MPSV ze dne 2. 6. 2015 a ze dne 25. 2. 2016, kterými soud doplnil dokazování, je zřejmé, že zdravotní stav žalobce sice byl posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace správně, ale posudkoví lékaři OSSZ a LPS ČSSZ nezařadili postižení žalobce do příslušné kapitoly V, položky 1, písm. c) vyhlášky o posuzování

invalidity, a to v horní hranici rozpětí 45 %, současně nenavýšili hodnocení podle § 3 odst. 2 vyhlášky o dalších 5 %. Jak bylo konstatováno v obou posudcích MPSV, jednalo se o podhodnocení míry poklesu pracovní schopnosti žalobce v hodnoceníh OSSZ a LPS ČSSZ. Datum vzniku invalidity bylo hodnoceno správně. Zejména posudek posudkové komise MPSV ze dne 25. 2. 2016 soud hodnotí jako úplný a přesvědčivý.

Soud uzavírá, že závěr žalované v napadeném rozhodnutí neodpovídal zjištěné procentní míře poklesu pracovní schopnosti žalobce, neboť při poklesu o nejméně 50 % se jedná o druhý stupeň invalidity. Soud sice nemohl přisvědčit námitce žalobce, že se vznik invalidity pojil s následkem pracovního úrazu dne 3. 10. 2013, protože žalobce trpěl prokazatelně psychosomatickými obtížemi již před pracovním úrazem, přesto právě s ohledem na výše zmíněné chybné hodnocení procentní míry poklesu pracovní schopnosti žalobce podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení s tím, že v dalším řízení přihlédne k závěru posudku posudkové komise MPSV ze dne 25. 2. 2016 a znovu ve věci rozhodne.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy procesně úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Výše odměny a hotových výdajů za zastupování advokátem činí v projednávané věci celkem 7.751,- Kč [tj. 4.000,- Kč za čtyři úkony právní služby po 1.000,- Kč podle § 7 bod 3 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), za čtyři režijní paušály po 300,- Kč, dále za cestovné osobním automobilem z Berouna do Prahy a zpět, kdy první cesta činila 416,- Kč a druhá po snížení nákladů za pohonné hmoty při závěrečném jednání činila 390,- Kč. Cestovné soud navýšil vždy o částku 2 x 100,- Kč za ztrátu času, celkovou částku pak ještě o částku 1.345, t.j. DPH 21 %, neboť advokát soudu prokázal, že je plátcem daně. Soudem přiznaná částka bude žalovanou vyplacena k rukám zástupce žalobce v přiměřené (soudem stanovené) lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 21. března 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost: Bc. Pavlína Švejdová